

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Михаил Малчев Въззивно гражданско дело № 20241000500148 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК вр. с чл. 251, ал. 5 ГПК.

С решение №261140 от 13.09.2023 г. по гр. д. №13224/2015 г. по описа на Софийски градски съд, е оставена без уважение молбата с правно основание чл. 251 ГПК, с вх. № 280410/04.07.2023 г., подадена от "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749 за тълкуване на решение № 1336/25.02.2019 г., постановено по гр.д. №13224/2015 година по описа на СГС, 1-11 състав.

Посоченото решение е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство "Юробанк България" АД, действащ чрез процесуалния си представител. Във въззивната жалба се излагат съображения, че решението, с което е отказано тълкуване, е неправилно. Поддържа се, че първоинстанционният съд е следвало да тълкува своето решение, като поясни дали процесната сума от 44 926,68 лева е остатъчното задължение, след като са приспаднати погасените задължения в изпълнителното производство, или пък тази сума е цялото общо задължение на длъжниците. Моли се решението да бъде отменено като неправилно и да бъде осъществено поисканото тълкуване.

В установения от закона срок, въззиваемите и ответници в първоинстанционното производство – М. Д. Д. и В. С. Д., действащи чрез процесуалния си представител, са депозирали отговор (озаглавен становище) на въззивната жалба, с който последната се оспорва като неоснователна. Изтъкват се подробни съображения за законосъобразност на съдебното

решение, с което е оставена без уважение молбата за тълкуване. Моли се да се остави без уважение въззивната жалба. Претендира се присъждане на сторените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Предмет на настоящото въззивно производство и е частна жалба, депозирана от М. Д. Д. и В. С. Д., действащи чрез процесуалния си представител, срещу определение №266092 от 08.11.2023 г. по гр. д. №13224/2015 г. по описа на Софийски градски съд, постановено по реда на чл. 248 ГПК. В частната жалба се излагат съображения, че неправилно СГС е оставил без уважение молбата за присъждане на заплатено адвокатско възнаграждение за защита в производството по чл. 251 ГПК. Моли се определението да бъде отменено и да бъде присъдено в полза на М. Д. Д. и В. С. Д. заплатеното адвокатско възнаграждение.

На посочената частна жалба е подаден отговор от "Юробанк България" АД, действащ чрез процесуалния си представител. С него се изтъкват съображения за нейната неоснователност. Моли се частната жалба да бъде оставена без уважение.

Воззивната жалба и частната жалба са допустими, отговарят на изискванията на чл. 260 - чл. 263 ГПК, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след преценка на изложените от страните твърдения, доводи и възражения и на доказателствата по делото, съобразно разпоредбата на чл. 235 ГПК, приема следното:

Софийски градски съд е бил сезиран с молбата с правно основание чл. 251 ГПК, с вх. № 280410/04.07.2023 г., подадена от "Юробанк България" АД, с ЕИК 000694749 за тълкуване на решение № 1336/25.02.2019 г., постановено по гр.д. №13224/2015 година по описа на СГС, 1-11 състав.

Воззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на релевираните доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

От приетите в първоинстанционното производство писмени доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Безспорно е между страните, че с решение №1336/25.02.2019 г. е признато за установено на основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК вр. с чл. 430 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че М. Д. Д., ЕГН *****, и В. С. Д., ЕГН *****, дължат солидарно на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, следните суми: 44 926,68 лева - представляваща предсрочно изискуема

главница по договор за банков кредит № HL 17693/16.02.2007 г., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2015 г. до окончателното изплащане; сумата от 37 278,99 лева - договорна лихва за периода 10.06.2012 г. до 15.06.2015 г. ; сумата от 84,58 лева - такси за периода 19.03.2013 г. до 15.06.2015 г., за които суми е издадена заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ от 29.06.2015 г. по ч. гр. д. № 33790/2015 г. на СРС, 54 състав, като е отхвърлен иска по чл. 422 ТПК за признаване на установено спрямо М. Д. и В. Д., че "Юробанк България" АД е титуляр на вземане за предсрочно изискуема главница и такси, за разликата над уважения размер от 44 926,68 лева до пълния заявен размер от 148 921,07 лева за главница, както и за разликата над 84,58 лева до пълния размер от 324,58 лева за такси, като неоснователен.

Този акт на съда е потвърден с решение №11619/21.07.2020 г., постановено по в. гр. д. № 3164/2019 г. по описа на САС, което не е допуснато до касация доколкото подадените касационни жалби са оставени без разглеждане с определение № 60600/27.07.2021 г. по гр. д. № 1023/2021 г. по описа на IV г. о. на ВКС.

Видно е от съдържанието на молбата за тълкуване, така и от съдържанието на процесната въззивна жалба на "Юробанк България" АД, че искането за тълкуване е продиктувано от спорове как следва да се изпълни издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 417, т. 2 ТПК - т. е. как да се процедира в изпълнително производство за събиране на процесните вземания.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 251, ал. 1 и 2 ГПК, споровете по тълкуване на влязло в сила решение се разглеждат от съда, който го е постановил, като тълкуване не може да се иска, след като решението е изпълнено. Тълкуването е насочено към изясняване на истинския смисъл на решението (диспозитива - какво постановява съдът по съществото на спора), за да се отстрани неяснота, по повод на която може да възникне спор между страните.

В разглеждания случай действителната воля на съда е ясна и тя е, че "Юробанк България" АД има вземане спрямо двамата ответниците, отговорни солидарно, в размер на сумата от 44 926,68 лева — представляваща предсрочно изискуема главница по договор за банков кредит № HL 17693/16.02.2007 г., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2015 г. до окончателното изплащане; сумата от 37 278,99 лева - договорна лихва за периода 10.06.2012 г. до 15.06.2015 г.; сумата от 84,58 лева - такси за периода 19.03.2013 г. до 15.06.2015 г. Съдът е постановил решението като се е позовал на приетата съдебно-счетоводна експертиза, която очевидно е направила констатациите си към определен момент, предшестваш непосредствено устните състезания. В мотивите на решението е отбелязано, че между страните не съществува спор относно наличието на валидно облигационно правоотношение, породено от процесния договор за банков кредит и

допълнителните споразумения към него. В решението е посочен размер на отпуснатия кредит, разискван е момента на изискуемост, какви суми са били погасени и каква сума е останала за плащане. Поради което не буди съмнение, че вземането на банката спрямо М. Д. Д. и В. С. Д. е било в исковия размер, но към датата на приключване на устните състезания е в размера, посочен в диспозитива, като отхвърлянето на част от претенцията се дължи на погасяване на вземането чрез плащане. Това е разяснено и в мотивите на въззивния и касационния съдебни актове.

Изложените правни аргументи на първоинстанционния съд, за да остави без уважение искането за тълкуване, са законосъобразни, обосновани са, при правилно прилагане на закона и след анализ на събраните по делото доказателства, поради което настоящият състав счита, че постановеното решение е правилно и следва да се потвърди.

Въззивният съд намира, че чрез тълкуване на решението на първоинстанционния съд, не може да се отстрани неяснотата, която "Юробанк България" АД твърди, че е налице относно това дали процесната сума от 44 926,68 лева е остатъчното задължение, след като са приспаднати погасените задължения в изпълнителното производство, или пък тази сума е цялото общо задължение на длъжниците. Въззивният съд счита, че тълкуването не може да почива на нова преценка на данните по делото, не е допустимо да се преценяват отново доказателствата, нито съдът да се произнася по въпрос, който страната поставя за първи път.

Напълно неотносими към предмета на съдебното производство са останалите, обективирани във въззивната жалба общи възражения, поради което не е необходимо да се обсъждат в детайли.

Така мотивиран, въззивният съд счете, че решението по чл. 251 ГПК, предмет на инстанционен контрол, е правилно като резултат и подлежи на потвърждаване.

По частната жалба:

С определение №266092 от 08.11.2023 г. по гр. д. №13224/2015 г. по описа на Софийски градски съд е оставена без уважение на М. Д. Д. и В. С. Д. за присъждане на разноси по гр. д. №13224/2015 г. по описа на Софийски градски съд.

Тълкуването е дейност по изясняване на действителната воля на съда. Тя е обективно формирана и не зависи от това в интерес на чия страна е постановено решението и кой е поискал тълкуването. Тълкуването обвързва всички страни по делото, независимо кой е инициирал производството. От тълкуването се ползват и страните, които не са подали молба за тълкуване. Производството по чл. 251 ГПК е несамостоятелно и продължава процеса по предявените иски, като има за цел да поправи едно евентуално неясно решение. Съгласно разпоредбата на чл. 81 ГПК, във връзка с чл. 78 ГПК, разноси се присъждат с акта, с който приключва производството на всяка

инстанция и с който искът се уважава или отхвърля, респективно се прекратява производството по него, в които случаи възниква и отговорността за разноси. Нормите, уреждащи отговорността за разноси изчерпателно посочват случаите, когато такива се дължат. При произнасяне по реда на чл. 251 ГПК за тълкуване на постановеното решение, съдът не се произнася по съществуващото на спора, поради което не намира приложение разпоредбата на чл. 78 ГПК. По тези съображения за производството по тълкуване разноси не се дължат. В този смисъл са определения № 1314 от 17.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1097/2011 г., IV г. о., определение № 200 от 9.05.2014 г. на ВКС по т. д. № 508/2012 г., I т. о., определение № 17 от 28.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4250/2019 г., IV г. о. и др.

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достига, съвпада изцяло с крайните правни съждения на първоинстанционния съд, частната жалба следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното определение да бъде потвърдено.

По разноските:

В настоящото производство не следва да се присъждат разноси в полза на ответника поради неоснователност на жалбата. Същото е за изясняване на действителната воля на съда и поради гореизложените съображения страните не си дължат една на друга разноси по общия ред на чл. 78 ГПК.

Воден от изложеното, Апелативен съд – София

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №261140 от 13.09.2023 г. по гр. д. №13224/2015 г. по описа на Софийски градски съд.

ПОТВЪРЖДАВА определение №266092 от 08.11.2023 г. по гр. д. №13224/2015 г. по описа на Софийски градски съд.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____